

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier*(19. december 2003)*

Af de programmer, der finansieres under strukturfondene i perioden 2000-2006, er det navnlig dem, som samfinansieres under mål 1 og 2, der har et geografisk sigte. Under mål 2, som omfatter London, er støtten koncentreret i de dårligst stillede områder i regionen. I Londons tilfælde dækker mål 2-programmet 95 wards (bydistrikter) i 13 London Boroughs (distrikter), herunder dele af Waltham Forest og Hackney. Der er ingen områder i London Borough of Islington, som er omfattet af mål 2-programmet.

I overensstemmelse med rammeforordningen⁽¹⁾ forvaltes, kontrolleres og evalueres mål 2-programmet under ét, og Kommissionen har derfor ingen oplysninger om fordelingen af strukturfondsmidler på de enkelte boroughs.

Det ærede parlamentsmedlem kan rette henvendelse til forvaltningsmyndigheden for mål 2-programmet for London⁽²⁾ og eventuelt her få mere detaljerede oplysninger om fordelingen af støtte inden for den pågældende region.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999 af 21. juni 1999 om vedtagelse af generelle bestemmelser for strukturfondene, EFT L 161 af 26.6.1999.

⁽²⁾ Government Office for London — European Unit — Riverwalk House — 157/161 Millbank — London SW1P 4RR — tlf.: 0044-207-217-3067 — fax: 0044-207-217-3461.

*(2004/C 78 E/0257)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3304/03****af Claude Moraes (PSE) til Kommissionen***(10. november 2003)*

Om: Overvågning af forskelsbehandling på grundlag af race og etnisk baggrund ved grænsekontrollen

Kan Kommissionen venligst oplyse, om der har fundet drøftelser sted vedrørende grænsekontrol og overvågning af forskelsbehandling på grund af race og etnisk baggrund ved grænsekontrollen? Vil Kommissionen tage emnet op til diskussion i benægtende fald?

Kan Kommissionen oplyse, om Det Europæiske Overvågningscenter har beføjelser til at undersøge dette spørgsmål?

Flere episoder viser, at mennesker af ikke-hvid race eller etnisk afstamning hyppigere holdes tilbage ved grænsekontrollen. Jeg er blevet kontaktet af et medlem af min valgkreds, der uretfærdigt er blevet holdt tilbage og truet i Tallinns lufthavn. Er Kommissionen enig i, at dette emne er af særlig betydning i lyset af udvidelsen af EU?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino*(19. december 2003)*

Indtil i dag har der ikke fundet nogen specifik overvågning af forskelsbehandling sted på grundlag af race og etnisk baggrund ved grænsekontrollen. Kommissionen behandler individuelle klager over sådan forskelsbehandling fra sag til sag.

Skulle det vise sig nødvendigt, f.eks. på grund af en stigning i antallet af klager, vil Kommissionen selvfølgelig overveje at sætte en undersøgelse i gang for at analysere omfanget af forskelsbehandling ved grænsekontrollen i EU.

En undersøgelse af dette spørgsmål ville helt klart falde ind under Det Europæiske Overvågningscenter for Racisme og Fremmedhads kompetenceområde. Artikel 3 i forordning (EF) nr. 1035/97 af 2. juni 1997⁽¹⁾ om oprettelsen af dette center fastsætter udtrykkeligt, at personers frie bevægelighed er et af de områder, hvor centret skal indsamle oplysninger og data og foretage undersøgelser af racisme og fremmedhad.

Kommissionen har modtaget en række klager over forskelsbehandling på grundlag af race og etnisk baggrund ved grænsekontrollen og har hver gang taget kontakt med den pågældende medlemsstat for at minde den om, at sådan forskelsbehandling er i strid med de fundamentale rettigheder, og at det er medlemsstatens ansvar at sikre, at deres embedsmænd ikke udviser en racistisk holdning i udøvelsen af deres funktioner, og at de respekterer de fundamentale rettigheder, der er beskyttet af traktaten om Den Europæiske Union som generelle principper i EU-lovgivningen, og som er bekræftet i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

Kommissionen er af den opfattelse, at overholdelsen af forbuddet mod forskelsbehandling på grundlag af race og etnisk tilhørsforhold ved grænsekontrollen er et meget vigtigt spørgsmål for alle medlemsstaterne. Den mener ikke, at udvidelsen vil give anledning til særlige bekymringer i denne sammenhæng. Kommissionen vil fortsat overvåge situationen i alle medlemsstaterne.

(¹) EFT L 151 af 10.6.1997.

(2004/C 78 E/0258)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3317/03

af Íñigo Méndez de Vigo (PPE-DE) til Kommissionen

(10. november 2003)

Om: Grænseoverskridende betalinger

Jeg er blevet oplyst om et tilfælde, hvor en spansk statsborger for en overførsel i Tyskland af 30 EUR af sin bank blev opkrævet 12 EUR i udgifter.

Er dette beløb efter Kommissionens mening i overensstemmelse med indholdet i forordning (EF) nr. 2560/2001 (¹) om grænseoverskridende betalinger i euro? Er forbrugernes interesser efter Kommissionens opfattelse sikret i tilstrækkelig grad? Er forbrugerne tilstrækkeligt orienterede om forordningens ikrafttrædelse?

(¹) EFT L 344 af 28.12.2001, s. 13.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(16. december 2003)

Ifølge Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2560/2001 af 19. december 2001 om grænseoverskridende betalinger i euro skal gebyrer, som et pengeinstitut opkræver for grænseoverskridende betalinger i euro, være de samme som de gebyrer, der opkræves for tilsvarende nationale betalinger i euro. Denne regel har siden den 1. juli 2002 været gældende for elektroniske betalingstransaktioner (betalinger med kort eller hævnning i pengeautomater) i euro på højst 12 500 EUR og siden den 1. juli 2003 for pengeoverførsler.

I Spanien er gebyrer for »standard« pengeoverførsler langt under 12 EUR. Der kan dog forekomme højere gebyrer ved »specielle pengeoverførsler« (dvs. overførsler, der haster, eller som foretages uden IRAN- (¹) eller BI-nummer (²) osv.). Så længe henholdsvis »standard« og »specielle« pengeoverførsler i euro er pålagt de samme gebyrer, uanset om det er i Spanien eller i udlandet, er princippet i forordningens artikel 3 (ens gebyrer for »tilsvarende betalinger«) derfor principielt overholdt. I sagen, som det ærede medlem omtaler, er det desværre ikke klart, om pengeoverførslen er »speciel« eller »standard«. Det er derfor nødvendigt med mere detaljerede oplysninger for at kunne tage stilling til, om gebyret på 12 EUR er i overensstemmelse med forordningen.

Med hensyn til håndhævelse af forordningen skal nationale myndigheder garantere, at den anvendes på en hensigtsmæssig og konsekvent måde. I henhold til forordningens artikel 7 skal overholdelsen sikres af sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har en afskrækkende virkning. Kommissionen skrev til alle medlemsstaterne i september 2003 og anmodede om navnet på den kompetente nationale myndighed, og om hvilke gennemførelsesforanstaltninger medlemsstaterne havde truffet.